

Wij staan hier voor de derde keer om te demonstreren voor onze dierbaren die zonder enige vorm van berechting gevangen worden gehouden.
Dit voor ons al drie jaar en in totaal vijf jaar dat wij onze dochter moeten missen.
Inmiddels zijn wij opa en oma geworden van twee kleindochters waar wij zielsveel van houden.

Al hebben wij ze nooit in het echt gezien.

Door deze demonstratie laten wij zien dat wij het er niet meer bij laten zitten.

Van het kastje naar de muur gestuurd worden en het eindeloze wachten of er een beslissing genomen word.

Steeds weer een teleurstelling moeten verwerken mbt de lopende rechtszaken.

Door deze demonstraties voel ik mij op dit moment het dichtst bij mijn dochter en kleindochters, dat geeft een goed gevoel.

Niks doen is geen optie meer al moet ik erbij zeggen wij hebben zoveel geprobeerd om hun terug te halen.

Ik denk dat een ieder hier wel de bekende Nederlandse muur is tegen gekomen.

De machteloosheid als je tegen zoveel onbegrip en kortzichtigheid aan loopt.

Cda laat zien dat ieder telt.

Wij zijn mensen en mensen maken fouten.

Mensen laten steken omdat ze fouten hebben gemaakt dat is pas een grote fout.

En de kinderen daar, allemaal pure onschuld.

Wees humaan en doe er wat aan.